

ת"פ 23245/03/22 - מדינת ישראל נגד ראובן אלעביד

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 23245-03-22 מדינת ישראל נ' אלעביד(עציר)

לפני כבוד השופט שמאי בקר

המאשימה מדינת ישראל

ע"י ב"כ עו"ד אסתי קופולביץ', תביעות ת"א

נגד

ראובן אלעביד

הנאשם

ע"י ב"כ עו"ד רמזי סקיס, סנגוריה ציבורית

גזר דין

העובדות

1. הנאשם, ראובן אלעביד (להלן: הנאשם, או אלעביד) הורשע בכתב אישום מתוקן המייחס לו עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, לפי סעיף 380 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), גניבה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין (ריבוי עבירות).

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 2.3.2022 בשעה 21:50 לערך, ניגש הנאשם אל ג' (להלן: ג'), מ' (להלן: מ'), ומ"א (להלן: מ', ו - המתלוננות), שלוש חברות שפסעו לתומן ברחוב רוטשילד בתל אביב (להלן: הרחוב).

לאחר שהנאשם "שתה מספר משקאות אלכוהוליים", הוא פנה אל מיאר, אמר לה שהיא יפה, ו - "עשה תנועות של נשיקות"; המתלוננות מצידן, התעלמו מהנאשם, וחצו את הכביש לעברו השני.

כתב האישום מספר כי אז - "הלך הנאשם אחרי המתלוננות, והתקרב אליהן. לאחר מכן פנה למ', אמר לה שהיא יפה והוא מכיר אותה ואת משפחתה, וביקש סיגריה".

בהמשך לבקשתו של הנאשם, מסרה לו מ"א סיגריה, ואז ביקשה ממנו להתרחק; למרות בקשתה, המשיך הנאשם ללכת אחר המתלוננות, תוך שהוא מתקרב לעברן "ועשה קולות של נשיקות"; כתב האישום מספר כי הנאשם עקב

אחר השלוש לאורך 50 מטרים.

ג' חששה מפני הנאשם ועל כן התקשרה למשטרה; הלה הבחין במעשיה של ג', ריסס גז מדמיע לעבר פניה ועיניה, פעמיים, ואיים עליה: "אם אני נכנס לכלא אני אראה לך מה זה, אני מכיר את ההורים שלך, אני יודע מאיפה את".

בהמשך, חטף הנאשם את הטלפון הנייד מידיה של ג', ואחז אותו מאחורי גבו.

כתב האישום מתאר כי מ"א ביקשה מהנאשם ששייב לג' את הטלפון הנייד שלה, ובתגובה הוא איים (גם) עליה: "את רוצה שאני ארסס לך גם בעין".

אל המקום הגיעו מתנדבי מגן דוד אדום - גל סלהוב, תומר גוסמן ואלחנן אלון (להלן: המתנדבים), כדי לסייע למתלוננות. הנאשם (אשר אחז בידו האחת את הטלפון הנייד של ג', ובידו השניה - בקבוק יין), איים על המתנדבים בכך שנופף לעברם את בקבוק היין כמתכוון לפגוע בהם, ואמר להם שיש לו גז מדמיע. בהמשך, אחזו המתנדבים את הנאשם, הפילו על הרצפה, והמתנדב סלהוב נטל ממנו את הטלפון הנייד של ג'.

כתב האישום ממשיך ומספר כי הנאשם הצליח להשתחרר, החל לרוץ לאורך הרחוב, והמתנדבים סלהוב וגוסמן דלקו אחריו; בשלב מסוים, במהלך המרדף, הסתובב הנאשם לעבר סלהוב, וכיוון לעברו מיכל גז מדמיע; בהמשך, הניף את בקבוק היין לעברם של המתנדבים גוסמן וסלהוב "בתנועת הנפה".

בסופו של דבר, לאחר מרדף, הצליחו המתנדבים גוסמן וסלהוב לתפוס את הנאשם, והוא נעצר על ידי המשטרה.

מחמת מעשיו של הנאשם נגרמה למתלוננת ג' צריבה בעיניה.

3. תחילה כפר הנאשם באשמה, אולם ביום 16.8.2022 הציגו הצדדים הסדר דיוני, במסגרתו הודה והורשע על פי עובדותיו של כתב אישום מתוקן; הנאשם הודה והורשע בעבירה של גניבה (תחת "תקיפה כדי לגנוב"), אולם בהתאם להסדר - עדיין כפר בביצוע עבירות האיומים שיוחסו לו, שכן ההגנה טענה כי לא התקיים בו היסוד הנפשי הנדרש, נוכח שכרותו בעת ביצוע העבירות. הוסכם, כי הצדדים יגישו חומר ראיתי לבית המשפט (מתוך חומר החקירה), ויסכמו, משפטית, את טיעוניהם בשאלה אם הוכח כי הנאשם איים, כמתואר לעיל, על המתלוננות ועל המתנדבים, אם לאו.

4. בהכרעת דין (משלימה) מיום 10.11.2022 דחיתי את טענות ההגנה, והרשעתי את הנאשם בעבירות האיומים שיוחסו לו; קבעתי, כי חרף העובדה שהנאשם אכן היה נתון תחת השפעת משקאות אלכוהוליים בעת ביצוע העבירות, הם לא השפיעו על תודעתו, במובן המשפטי, בעת הרלוונטית לכתב האישום. נקבע, איפוא, כי התביעה הוכיחה מעבר לכל ספק סביר, כי לנאשם היתה מטרה פוזיטיבית להפחיד את המתלוננות ואת המתנדבים, במעשיו ודיבוריו המאיימים.

5. בדיון שהתקיים ביום 1.12.2022 טענה התביעה לעונש, וההגנה החלה אף היא להשמיע את טיעוניה. לאחר שמיעת חלק מטיעוני ההגנה, שעמדה בכשרון רב על נסיבות חייו הקשות של הנאשם, הצעתי לו לשקול הפנייתו לתסקיר שירות המבחן, על מנת לבחון שילובו בקהילה טיפולית. הדיון נדחה, במטרה שהנאשם ישקול את ההצעה.

6. ביום 11.12.2022 מסר הנאשם כי אינו מעוניין בהליכה לקהילה טיפולית; בהתאם לכך, השלימה ההגנה את טיעוניה לעונש.

7. התביעה בטיעוניה לעונש טענה כי מתחם העונש ההולם במקרה דנא נע בין 10 חודשי מאסר בפועל, ועד 20 חודשים. התביעה עתרה למקם את עונשו של הנאשם תוך חריגה לחומרה ממתחם הענישה שהתבקש על ידה, ולהשית עליו 24 חודשי מאסר בפועל, יחד עם הפעלת מאסר מותנה שעומד לחובתו בן 3 חודשים, במצטבר לעונש, וכן מאסר מותנה למשך שנה בעבירות אלימות ואיומים. התביעה ביקשה עוד להטיל על הנאשם תשלום פיצוי לכל אחת מן המתלוננות, על סך 5,000 ₪, וקנס כספי.

המאשימה עמדה בטיעוניה על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה ממעשיו של הנאשם, וטענה כי הם פגעו בתחושת הביטחון של כל אזרח ההולך לתומו בעיר, ונפגע מאלומות אקראיות, סתם כך. התובע הוסיף כי מדובר היה בבריונות סתמית וחסרת מעצורים, שפוטנציאל הפגיעה הגלום בה גבוה, ועלול לעלות עד כדי קיפוח חיי אדם. עוד טען התובע כי הנאשם איים גם על עובדי ציבור, ולכך נודעת חומרה מיוחדת, נוספת.

אשר למיקום עונשו של הנאשם מחוץ למתחם העונש, בחריגה לחומרה הימנו, טען התובע כי מדובר בנאשם אשר לחובתו עבר פלילי מכביד, גם בעבירות אלימות ואיומים; הוא הדגיש, כי הנאשם עבר את העבירות מושא כתב האישום זמן קצר לאחר שהשתחרר מריצוי עונש מאסר שנגזר עליו בתיק אחר (אף הוא בגין עבירות אלימות). התובע הוסיף כי לא היה במאסרים בפועל, וכן מאסרים מותנים, כדי להרתיע את הנאשם, ועמד בהרחבה על העבירות בהן הורשע בעברו, ללמדך על המסוכנות הנשקפת מפניו.

8. ההגנה מצידה טענה כי יש להשית על הנאשם עונש מאסר שאורכו חופף לתקופת מעצרו עד כה (הנאשם עצור משך כתשעה חודשים). הסניגור ביקש לנהוג בנאשם במידת הרחמים, ואף לפנים משורת הדין. הסניגור עמד על נסיבות חייו הקשות של הנאשם, וטען כי מדובר ב"כמעט מעין סייג סוציאלי"; לדבריו, הנאשם סבל לאורך כל חייו מעוני מחפיר, וחסרון רגשי, הוא ללא קורת גג, ומתגורר על ספסל.

עו"ד סקיס טען עוד כי אמנם נדחתה טענתו של הנאשם במסגרת הכרעת הדין לכך שהיה במצב של שכרות על פי הדין, אך גרס כי ביחס לעונש, מתקיימת קרבה לסייג לאחריות פלילית מסוג שכרות (להלן: סייג השכרות); לדבריו, הנאשם ביצע את העבירות רק מפאת שצרך אלכוהול.

אשר לנסיבות ביצוע העבירה, טען הסניגור, כי "מבחינת הנזק אי אפשר לומר שיש נזק טראומתי, מדובר בסיטואציה

שהתרחשה בפרהסיה, מדובר במי שעשה צעדיו אחר קורבנו, פלט מה שפלט, והתזת הגז המדמיע עלה ויכוח האם היה מגע בינו לבין הגז למתלוננת, משהו מאוד מינורי. הדבר לא הותיר בהן חוויה קשה לימים הבאים".

הסניגור הדגיש כי הנאשם לקח אחריות על מעשיו, וכפירתו באשמה היתה משפטית בלבד, לא עובדתית, והוא אף התנצל בפני המתלוננות, עת הגיעו למתן עדות, שהתייחרה נוכח ההסדר הדיוני.

9. הנאשם חזר על דברים שאמר עת הוצג ההסדר הדיוני, כאשר אמר את מילתו האחרונה לפני מתן גזר הדין, כך:

"שמעתי מבית המשפט שעה שהסביר למתלוננות מדוע המתינו זמן רב, כי המתלוננות סיפרו על חששן מפני ואני רוצה לומר דבר ראשון סליחה, על מה שקרה, ומעבר לזה אני מבהיר את מה שברור לחלוטין - אני לא יודע מי הן, ואני לא מכיר אותן ואין לי שום רצון או כוונה לפגוש אותן יותר לעולם, ושוב - אני מתנצל בפניהן".

בישיבת יום 11.12.2022 אף הוסיף הנאשם כי הוא התבגר ולמד את הלקח.

דין והכרעה

מתחם העונש ההולם

10. פשיטא - ואף אין מחלוקת בין הצדדים בנדון - כי יש לקבוע מתחם ענישה כולל, ביחס לכל העבירות בהן הורשע הנאשם; מסקנתי זו עולה בקנה אחד עם השיקולים שנקבעו על ידי בית המשפט העליון בגדרי מבחן הקשר ההדוק (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל (29.10.2014)). העבירות שביצע הנאשם הן חלק מפרשה עבריינית אחת, שבוצעו ברצף זמנים, כלפי המתלוננות והמתנדבים.

11. הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מהאירוע המתואר בכתב האישום המתוקן הם שמירה על ביטחון של המתלוננות והמתנדבים, שלמות גופם, נפשם, וכבודם. בית המשפט העליון קבע כי יש להוקיע את נגע האלימות, וזאת על ידי ענישה מרתיעה; כך נקבע במסגרת ע"פ 941/13 פרץ נ' מדינת ישראל (26.11.2013):

"בפסקי דין רבים נקבע כי יש להילחם בנגע האלימות שפשט בארצנו ולהטיל עונשים מרתיעים ומשמעתיים על מי שבחרו בחירה בלתי נסבלת בדרך האלימות, למען יועבר מסר מתאים לעבריינים ולחברה כולה [ראו: ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' נאסר חסן, [פורסם בנבו] פסקה 21 לפסק הדין (10.11.2009); ע"פ 4173/07 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 לפסק הדין (16.8.2007)]" [1].

ראו בעניין זה גם את ע"פ 5641/09 **מדינת ישראל נ' ברזסקי** (22.3.2010), ואת ע"פ 7878/09 **מדינת ישראל נ' פלוני** (3.8.2010).

12. יפה לענייננו גם קביעת בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 4173/07 **פלוני נ' מדינת ישראל** (16.8.2007):

"רבות נאמר בבתי המשפט על תופעת האלימות הפושה בחברה הישראלית ועל הצורך של איחוד כוחות של כל הרשויות לצורך מלחמה בתופעה זו. **תפקידו של בית המשפט במאבק הוא הטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים על הנוקטים באלימות לפתרון סכסוכים, על מנת להעביר מסר, הן לעברין האינדיווידואלי, והן לעבריינים הפוטנציאליים ולחברה כולה, כי אין החברה טולרנטית להתנהגויות מעין אלה.**"

13. אודות המחיר החברתי של שימוש באלימות ראו, בשינויים המחויבים [2], את קביעת בית המשפט העליון במסגרת ע"פ 2721/11 **מדינת ישראל נ' אוהיון** (3.9.2012) בפסקה 37:

"אין לי אלא להסכים עם המשיבה לכך שצריך להישמע מסר חד וברור המוקיע שימוש באלימות בכלל ובכלי נשק בפרט כאמצעי להשגת מטרות ולפתרון סכסוכים. **המחיר החברתי של אלימות זו הוא כבד ובלתי נסבל.**"

14. במקרה דנא, מידת הפגיעה בערכים המוגנים היא ברף בינוני. הנאשם תקף את המתלוננות והפחיד אותן ללא כל טעם או "סיבה" נראית לעין; הן הלכו לתומן ברחוב, וכאשר החל להטרידן, חצו את הכביש וניסו להתרחק ממנו. הנאשם לא הרפה מן המתלוננות, ואף לאחר בקשות חוזרות ונשנות מצידן שיניח להן, לא עזב אותן לנפשן, ועקב אחריהן. המתלוננות ניסו להזעיק את המשטרה, אך גם בכך לא היה כדי להרתיע את הנאשם.

אדרבא: הנאשם, בתגובה לניסיון הקריאה למשטרה, ריסס גז מדמיע לעיניה של ג', איים עליה איומים קשים, וחטף ממנה את הטלפון הנייד שלה. ניסיונה של מ"א לסייע לחברתה נתקל גם הוא באיום חמור מצד הנאשם.

עולה מהאמור כי מעשיו האלימים של הנאשם כלפי המתלוננות הסלימו, מהטרדה "בלבד" (על ידי קולות של נשיקות), דרך מעקב אחריהן (לאורך 50 מטרים), ועד לתקיפה ואיומים. לא הנאשם הוא שהפסיק או חדל את האירוע, אלא שרק התערבותם של המתנדבים הביאה להפסקת מעשיו הפליליים כלפי שלוש הבנות, ובכלל.

זאת ועוד, הנאשם לא הסתפק בביצוע העבירות כלפי המתלוננות, אלא גם כאשר מתנדבי מגן דוד אדום, עובדי ציבור, ביקשו לתפסו, איים גם עליהם, גם באמצעות מיכל הגז המדמיע אותו נשא, ואף באמצעות בקבוק יין שהיה בידו.

15. העובדה כי הנאשם תקף ואיים על המתלוננות סתם כך, אולי גם על רקע שתיית אלכוהול [3], בעת שכל חטאן היה שנתקלו בו בשעת לילה, מגלמת פגיעה ממשית בערך המוגן שעניינו שמירה על ביטחון הציבור בכלל.

רק על מנת להמחיש את החומרה שבסתמיות התקיפה והאיומים של הנאשם כלפי המתלוננות, ראו למשל את גזר-דיני הטרי בת"פ (ת"א) 22922-01-22 **מדינת ישראל נ' פנחסוב** (25.10.2022), שם הורשע נאשם בכך שהלם באגרופ בפניו של אחר ללא כל סיבה. גם שם קבעתי, כי העובדה שהנאשמים הפעילו אלימות כלפי המתלוננים סתם כך, אפילו לא על רקע של מה בכך, בעת שנתקלו בהם באופן אקראי, מגלמת פגיעה חמורה בשמירה על ביטחון הציבור, והענשתיו בהתאם. ערעור ההגנה נגד חומרת הענישה נדחה (עפ"ג 34290-11-22 **פנחסוב נ' מדינת ישראל**, 28.11.2022).

16. מנגד, הבאתי בחשבון, בקביעת מידת הפגיעה בערכים המוגנים ונסיבות ביצוע העבירה, את העובדה שנראה כי הנאשם לא תכנן תכנון מוקדם את ביצוע העבירות, ולכך שהאלימות בה נקט לא היתה, באופן יחסי, ברף הגבוה.

17. אינני מקבל את טענת ההגנה שלפיה הנזק שנגרם למתלוננות אינו "טראומתי", ושלא היה מדובר ב"חווייה קשה לימים הבאים". אמנם, המתלוננות לא העידו על הנזק שנגרם להן כתוצאה ממעשיו של הנאשם, אולם הן הגיעו אל אולם בית המשפט על מנת להעיד (נוכח כפירת הנאשם באשמתו, טרם הודאתו במסגרת הסדר הטיעון), וסיפרו, במפורש, אודות חששן מהנאשם [4] (לא לחינם אמר את שאמר במילתו האחרונה, כמצוטט לעיל; וטוב שאמר את הדברים).

ממילא, ואף מבלי להידרש לדבריהן של המתלוננות עצמן, ברי שמעבר לנזק הפיזי קצר המועד שנגרם לג' בעיניה, אין לי כל ספק שהאירוע האלים, נוכח מהותו וטיבו, הותיר בהן חותם, במובן הנפשי, ולא דווקא לזמן קצר.

18. אני דוחה גם את טענת ההגנה שלפיה הנאשם היה קרוב לסייג לאחריות פלילית מסוג שכרות, ועל כן יש להקל בעונשו. נקבע בפסיקת בית המשפט העליון, כי סייג השכרות אינו חל אם הנאשם הכניס עצמו מדעת למצב השכרות, ובמצב דברים זה - אף אין מתקיימת, בדרך כלל, קרבה אליו. ראו למשל את הקבוע במסגרת ע"פ 799/19 **צ'קול נ' מדינת ישראל** (18.7.2019):

"... בנוגע לטענתו של המערער כי העבירה בוצעה לאחר שתיית אלכוהול ובהשפעתו, וכי יש להתחשב בכך - אמנם המערער צרך אלכוהול עובר לביצוע העבירה, ואולם **המערער הכניס עצמו מדעתו ומרצונו למצב שבו הוא מסכן את הציבור ואף את עצמו; ואינו יכול לכן לצפות להתחשבות במצבו כנסיבה מקילה אלא ההיפך מכך** (סעיף 34ט(ב) לחוק; ע"פ 6001/13 קסה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 10 (29.1.2014)). עמדתי על הדברים במקרה אחר שבא לפניי בע"פ 7701/14 אל טייב נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 5 (16.5.2016):

'[...] עובדת היותו של אדם תחת השפעה של אלכוהול בעת ביצוע עבירה, שעה שנכנס במודעות למצב השכרות, אינה מהווה 'קרבה לסייג לאחריות פלילית' כאמור בסעיף 40ט(א)(9) לחוק העונשין, וגם לא נסיבה מקילה אחרת. שאם לא נאמר כן, נמצאנו מעודדים שימוש מופרז באלכוהול, על ידי מתן הקלות

למעשים אסורים שבוצעו בחסותו של משקה זה. לא זו היתה כוונתו של המחוקק [...] שכרות כשלעצמה, כאשר היא תוצאה של בחירה ורצון חופשיים, אינה מהווה נסיבה מקלה - ובנסיבות מסוימות אף צריך שתהא נסיבה מחמירה...".

להרחבה נוספת בענין זה ראו לדוגמא את: ע"פ 6001/13 **קסה נ' מדינת ישראל** (29.1.2014), ע"פ 9356/09 **פלוני נ' מדינת ישראל** (24.10.2010), ת"פ (מח' י-ם) 58661-06-21 **מדינת ישראל נ' עלמו** (24.10.2022).

19. במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם הבאתי בחשבון, כמצוות החוק, את מדיניות הענישה הנהוגה, אך זכרתי כי היא מגלמת אך חלק משיקולי הענישה, ולא ניתן להידרש לעונש "חשובי"; כל מקרה נדון על פי נסיבותיו הייחודיות. ראו בעניין זה למשל את הקבוע בע"פ 2163/05 **אלייב נ' מדינת ישראל** (12.12.2005), ע"פ 322/16 **פלוני נ' מדינת ישראל** (9.10.2016), וע"פ 4815/13 **מדינת ישראל נ' אלעוקבי** (1.1.2014).

במקרה דנא, הגם שסוג העבירות בהן הורשע הנאשם אינן חריגות או נדירות, נסיבות ביצוען הן יוצאות דופן, ועיון בפסיקת בתי המשפט לימדני כי לא ניתן לאתר מקרה זהה, או אף דומה במהותו, לזה של הנאשם כאן. ראיה לכך היא העובדה שאף לא אחד מהצדדים הפנה לפסיקה "דומה" על מנת לתמוך בעתירתו העונשית.

20. ממילא, עיון בפסיקה העלה כי בדרך כלל, בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, תחתיתו של מתחם העונש ההולם הוא מאסר (שניתן במקרים המתאימים לרצותו בדרך של עבודות שירות), ועד מספר חודשי מאסר בפועל: רע"פ 7645/20 **כהן נ' מדינת ישראל** (18.11.2020); רע"פ 1220/17 **קויאל נ' מדינת ישראל** (29.4.2018); ע"פ (ת"א) 35737-12-21 **ברטפלד נ' מדינת ישראל** (24.1.2022); ת"פ (רמ') 9459-06-18 **מדינת ישראל נ' אביטבול** (20.10.2020).

21. בנוסף, ראו מספר דוגמאות למתחם ענישה שנקבע בעבירות בהן הורשע הנאשם, בנסיבות הרלוונטיות, ולו במידה מסוימת, לעניינו, כמפורט להלן.

22. במסגרת ת"פ (י-ם) 34582-06-19 **מדינת ישראל נ' עליואת** (22.6.2022) הורשע הנאשם בכך שבמסגרת כססוך בין הנאשם לאחר, התערב המתלונן וניסה לסייע; אז איים עליו הנאשם בכך שאמר לו "למה אתה מתערב אני אזיין אותך אני אפגע בך", ומיד לאחר מכך החל לדחוף את המתלונן בחוזקה, והתזז עליו גז פלפל. בהמשך, כאשר הגיעו שוטרים על מנת לעוצרו, התנגד באלימות למעצר, וגם דחף שוטר בתחנת המשטרה. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 6 ועד 15 חודשי מאסר בפועל.

23. במסגרת ת"פ (ראשל"צ) 76373-07-19 **מדינת ישראל נ' מזרחי** (14.9.2021) הורשע הנאשם בכך שלאחר שסבר כי נהג מונית התפרץ לנתיב הנסיעה שלו, איים עליו בכך שאמר לו "מישהו אחר היה דוקר אותך", ובהמשך ריסס על פניו וגופו גז פלפל. כתוצאה מריסוס הגז נגרמה למתלונן כוויה קלה, כאבים, ותחושת שרפה בפניו. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 4 חודשי מאסר שיכול וירוצו בדרך של עבודות

שירות, ועד שנת מאסר בפועל.

24. במסגרת ת"פ (פ"ת) 16626-03-13 **מדינת ישראל נ' חגאג** (30.9.2013) הורשע הנאשם בשני אירועים נפרדים של תקיפה לשם גניבה, בכך שחטף, וניסה לחטוף טלפונים ניידים מידהן של מתלוננות אשר פגש ברחוב. מתלוננת אחת נזקקה לטיפול רפואי כתוצאה מחטיפת הטלפון, והמתלוננת השנייה נפלה על ברכיה וידיה כתוצאה מכך. בית המשפט קבע כי מתחם העונש ההולם לכל אחד מהאירועים נע בין מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות, ועד 18 חודשי מאסר בפועל.

25. במקרה דנא, הנאשם הורשע בשילוב של עבירת תקיפה הגורמת חבלה של ממש, יחד עם גניבת טלפון נייד, ואיומים קשים. לאור האמור לעיל, ונכח השילוב בין העבירות שביצע הנאשם בנסיבותיהן, אני קובע כי מתחם העונש ההולם נע בין מספר חודשי מאסר שניתן לרצותם בדרך של עבודות שירות, ועד 18 חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים לנאשם

26. לחובת הנאשם, יליד 1985, 13 הרשעות קודמות, גם בעבירות אלימות ורכוש, החל משנת 2004, אז הורשע, בין היתר, בעבירה של תקיפה כדי לגנוב, ובתיק אחר באותה השנה, הורשע בעבירה של התפרצות. בשנת 2008 הורשע הנאשם בעבירות אלימות, ובין היתר תקיפה הגורמת חבלה של ממש, בגין ריצה **שנת מאסר בפועל**. גם שנה לאחר מכן, בשנת 2009, הורשע הנאשם בעבירות רכוש, ונדון ל-**17 חודשי מאסר בפועל**. בשנת 2010 הורשע הנאשם בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, וגם בגינה נדון למאסר בפועל. בשנת 2012 הורשע הנאשם במספר רב של עבירות אלימות, בין היתר פציעה, בגין נדון לעונש **מאסר בן 27 חודשים**. בשנת 2016 הורשע הנאשם, שוב, בעבירות אלימות, בגין ריצה **מאסר בפועל לתקופה של 10 חודשים**. בשנת 2018 הורשע הנאשם פעם נוספת בעבירות אלימות שכללו גם פציעה, ונדון ל-**13 חודשי מאסר בפועל**. בשנת 2020 עבר הנאשם עבירות של איומים ועבירות נוספות, ונדון ל-**8 חודשי מאסר בפועל**. בשנת 2021 הורשע הנאשם בעבירות אלימות ונדון ונשלח ל-**11 חודשי מאסר בפועל**.

במהלך השנים הורשע הנאשם **גם** בעבירות של החזקת סכין, קבלת נכסים שהושגו בעוון, תקיפה עובד ציבור, ועוד, בגין הושתו עליו מאסרים מותנים, שניכר כי לא היה בהם כדי להרתיע אותו.

27. הנה כי כן, הנאשם הוכיח בהתנהגותו הפלילית, האלימה והרצידיביסטית, כי הוא אינו נרתע מעונשי מאסר בפועל, וגם לא מעונשים צופי פני עתיד שהושתו עליו.

28. על פי טיעוני התביעה, שנתמכו ברישום כליאותיו של הנאשם, עלה כי הוא השתחרר מריצוי עונש מאסר רק כחודשיים טרם ביצוע העבירות בהן הורשע במקרה כאן; צודקת התביעה, כי עובדה זו מעידה על העדר מוראו של הנאשם מפני החוק. עברו המכביד של הנאשם מהווה איפוא שיקול של ממש, לחומרה, לעת גזירת עונשו.

29. בקביעת מיקום העונש, כשיקול לקולא הבאתי בחשבון את הודאתו של הנאשם במיוחס לו, ואת התנצלותו בפני המתלוננות, שעל פני הדברים ניכר היה שלא היתה רק מהפה אל החוץ. הודאת הנאשם ולקיחת האחריות מצדו, תוך נסיון להפיס את חרדותיהן של המתלוננות, שנראו בבית המשפט כעלה נידף, אלה - בין היתר - עמדו לנגד עיני שעה שדחיתי את עתירת התביעה להשית על הנאשם עונש החורג לחומרה ממתחם הענישה שקבעתי. מהלך כגון דא צריך להישמר למקרים חריגים וחמורים, שלא לומר נדירים ממש, ולא זה המקרה דנא.

30. אשר על כן, נוכח כל האמור לעיל, אני משית על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 13 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו של הנאשם, בהתאם לרישומי שב"ס. אני מפעיל את המאסר המותנה מת"פ (ב"ש) 48811-03-21 **מדינת ישראל נ אלעביד** (4.7.2021) בן שלושה חודשים, בחופף ובמצטבר לעונש המאסר, כך **שבסך הכל ירצה הנאשם 15 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו.**

ב. 7 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם תוך 36 חודשים מיום שחרורו יעבור עבירות של אלימות נגד הגוף.

ג. 4 חודשי מאסר, אולם הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם תוך 36 חודשים מיום שחרורו יעבור עבירות של איומים או גניבה.

ד. הנאשם יפצה את המתלוננות עדות תביעה 1, 3 ו-6 בסכום של 500 ש"ח לכל אחת (סך הכל 1,500 ₪), הפיצוי יושלם עד ליום 1.4.2023.

כל המוצגים - לשיקול דעת קצין החקירות.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתל אביב תוך 45 ימים.

ניתן היום, י"א טבת תשפ"ג, 04 ינואר 2023, במעמד הצדדים.

[1] ההדגשה כאן, ובכל מקום אחר בגזר הדין אינה במקור והיא שלי, ש.ב.

[2] שם היה מדובר על עבירות חמורות בהרבה מהמקרה כאן, אולם הכוונה היא להמחיש את פגיעתה של האלימות בחברה.

[3] אין המדובר בשיקול לקולא, ראו להלן בפסקה 18.

[4] הגם שהמתלוננות לא "העידו" ממש, לא יכולה להיות מחלוקת על החשש שהביעו, קל וחומר כאשר הנאשם אף התייחס לחשש זה, ואמר שלא יאונה להן כל רע מפניו.